

Voorwoord

Susan schrijft elke dag in haar dagboek.

Dat dagboek is geen echt boek. En ook geen schrift.

Susans dagboek zit in haar tablet, een tablet van school.

In een map die 'Moeilijke Vragen' heet.

Susan vertelt alles aan haar dagboek.

Ze vertelt over het pesten op school.

Ze vertelt over de ruzies thuis.

Ze doet dan net alsof ze naar een vriendin schrijft.

En die vriendin heeft een naam: Naima.

Susan is blij dat ze Naima heeft.

Zo heeft ze een vriendin aan wie ze alles kan vertellen.

Maar Naima kan niets terugzeggen. En dat is jammer.

Lieve Naima,

Toen ik vanmorgen wakker werd, voelde ik me blij.

En dat is bijzonder.

Want meestal word ik met een rotgevoel wakker.

Ik zag de zon door de gordijnen schijnen en deed gauw de gordijnen open.

De lucht was blauw!

Vandaag dus lekker met de fiets naar school. En niet met die stinkbus.

Ik ging snel onder de douche en trok mijn nieuwe bloes aan.

Nou, niet alleen mijn nieuwe bloes, natuurlijk.

Ik trok ook mijn spijkerbroek aan.

En ondergoed en sokken en schoenen!

En toen liep ik naar de keuken, om te ontbijten.

Zingend deed ik de keukendeur open.

En daar zat mijn moeder, aan de keukentafel.

Met rode ogen roerde ze in haar thee.

Mijn blijge gevoel verdween meteen.

‘Wat is er, mam?’, vroeg ik.

Eigenlijk wilde ik het helemaal niet weten.

Maar ja, als je moeder zit te huilen, moet je toch iets zeggen.

‘Niks hoor, schat’, zei ze. ‘Ik heb niet zo goed geslapen vannacht. Dat is alles.’

‘O’, antwoordde ik. Verder zei ik niets.

Ik ging vlug de keuken weer uit en zonder eten naar school.

Lieve Naima,

Het was weer shit vandaag.

Toen ik op school kwam, ging het meteen mis.

Deze week moet ik het klassenboek doen.

's Morgens moet ik het ophalen bij de administratie. En aan het eind van de dag moet ik het daar weer terugbrengen.

Dus ik ging vanmorgen naar mevrouw Baars.

'Ik kom het klassenboek van 2B halen', zei ik tegen haar.

Ze keek me heel verbaasd aan.

'Dat is al opgehaald', zei ze. 'Door Marloes.'

Nou, ik op zoek naar Marloes.

Maar die zei dat ze het klassenboek niet had opgehaald.

Toen wist ik het ook niet meer.

Waar moest ik zoeken?

Bij elke les kreeg ik op mijn kop van de leraar of lerares.

Omdat het klassenboek er niet was.

Ik probeerde het uit te leggen. Maar niemand geloofde me.

Het laatste lesuur kwam Marloes naar me toe.
'Kijk, het stond gewoon nog bij de administratie',
zei ze.

En ze gaf me het klassenboek.

Ik heb niets gezegd.

Natuurlijk weer zo'n peststreek van Marloes.

Daar kan ze dan weer fijn om lachen met de
andere meiden van de klas.

En het was nog niet genoeg.

Toen ik bij mijn fiets kwam waren de banden
plat.

Iemand had ze laten leeglopen.

Gelukkig kon ik ze gewoon oppompen.

Ze waren niet echt lek.

Waarom pesten ze me toch zo?

Ook als ik thuis ben, laten ze me niet met rust.

Ze sturen steeds rottige berichtjes.

Nu ook weer: 'Denk aan het klassenboek morgen.'

Het lijkt heel aardig, maar zo is het niet bedoeld.

Marloes zal morgenochtend dus wel weer vroeg
op school zijn.

En alvast het klassenboek gaan ophalen.

Zodat ik weer de hele dag op mijn kop krijg.
Het enige wat ik kan doen, is nóg vroeger dan
Marloes op school zijn.

Nu denk je misschien: dat is toch niet zo erg?
Marloes doet je toch geen pijn? Ze plaagt alleen.
En niet eens zo heel erg.
Maar ik voel me toch niet prettig, niet veilig.
Ik begrijp niet waarom Marloes het doet.
Ik begrijp niet waarom ze wil dat ik op mijn kop
krijg.

Lieve Naima,

Op school doen ze rot, maar thuis is het ook niet echt leuk.

Mijn vader en moeder hebben steeds ruzie.

Als ik erbij ben, gebeurt er niets.

Dan zitten we gewoon met z'n drieën aan tafel te eten.

Of we kijken naar de televisie.

Maar als ik in bed lig, dan hoor ik ze tegen elkaar schreeuwen.

Ik kan ze niet verstaan. Ik weet dus niet waarover die ruzies gaan.

Maar het zal wel heel erg zijn.

Want soms loopt mijn vader kwaad weg.

Dan slaat hij de voordeur met een klap dicht.

Als ik dan uit het raam kijk, zie ik hem weglopen.

Nu is het weer zover.

Mijn vader en moeder denken dat ik lig te slapen.

Dat ik niet hoor dat ze ruzie hebben. Maar ik hoor het allemaal wel.

Zelfs als ik mijn kussen over mijn hoofd doe. En mijn handen tegen mijn oren.

Het is nu erger dan anders.

Ik hoor dingen breken. En daarna hoor ik mijn moeder huilen.

Ik moet er zelf ook van huilen.

Gelukkig heb ik jou nog, Naima.

Het is zo fijn je te kunnen schrijven.

Ik schrijf op mijn tablet.

Die is van school, maar we mogen hem ook mee naar huis nemen.

Dat is wel cool.

Natuurlijk is het om huiswerk te maken.

Maar zo kan ik ook bij mijn dagboek.

Dat helpt een beetje.

Want dan voel ik me niet zo alleen.

Het is natuurlijk wel jammer dat je niet een echte vriendin bent, Naima.

Het is jammer dat je niets terug kan zeggen.

Maar ja, wat zou je moeten zeggen?

Veel sterkte, Susan? Daar heb ik toch niks aan.

Nee, niemand kan me helpen.

Daarom droom ik maar een beetje.

Ik droom van een andere school, waar niemand mij kent.

Alle meisjes zijn aardig tegen me. En de jongens ook!

En ik droom van ouders die geen ruzie maken.

Ik wil rustig in bed liggen zonder kussen over mijn hoofd.

Lieve Naima,

Ik denk dat ik met mijn mentor ga praten.
Om te zeggen dat ik me niet veilig voel in mijn klas.

Ik wil vertellen van het klassenboek en van mijn lege banden.

En van de andere dingen die gebeurd zijn.

Want het wordt echt steeds erger ...

Eergisteren wilde ik mijn bekertje yoghurt uit mijn tas halen. (Dat neem ik altijd mee naar school voor in de pauze.)

En toen bleek dat het kapot was.

Mijn hele tas zat vol yoghurt.

Ik weet zeker dat het nog heel was toen ik op school kwam.

Dus iemand moet dat gedaan hebben.

Ik kan wel raden wie ...

En gisteren liep ik op het schoolplein met mijn tas over mijn schouder.

Marloes zat achterop de scooter bij Bennie en pakte mijn tas.

Ze zwaaide er even mee en liet hem toen vallen,
midden in een plas!

Mijn hele tas was natuurlijk nat. En de spullen
erin ook!

‘Oeps, sorry!’, zei ze. ‘Dat was niet de bedoeling.’

Maar het was natuurlijk wel de bedoeling.

Want Bennie en zij reden hard lachend weg op
de scooter.

En ik stond daar met mijn natte tas vol natte
troep.

Maar ja, als ik het tegen mijn mentor zeg ...

dan zal hij met de hele klas willen praten.

De meiden uit mijn klas zeggen natuurlijk
allemaal dat ze mij niet pesten.

Ze zullen zeggen dat er wel eens dingen
gebeuren. Maar dat zijn ongelukjes.

Ze zullen beloven dat ze mij met rust zullen
laten.

Maar dat doen ze dan vast niet!

Misschien gaan ze me wel berichtjes sturen.

Dreigende berichtjes, zonder afzender.

Dat ik niet zo moet klikken.

Dat ik nou eenmaal een trut ben zonder borsten.
Dat ze me weten te vinden ...
Dat soort dingen.
Dus, Naima, je begrijpt wel wat ik heb besloten.
Dat ik nooit met mijn mentor ga praten!
Het maakt het alleen maar erger.

Misschien moet ik het aan mijn moeder vertellen.
Maar ja, dat lost toch ook niets op.
Want dan gaat mijn moeder natuurlijk klagen op school.
En dan zijn we weer bij het begin van dit verhaal.

O, ik wou dat ik naar een andere school kon!
Weg, weg van hier. En opnieuw beginnen.